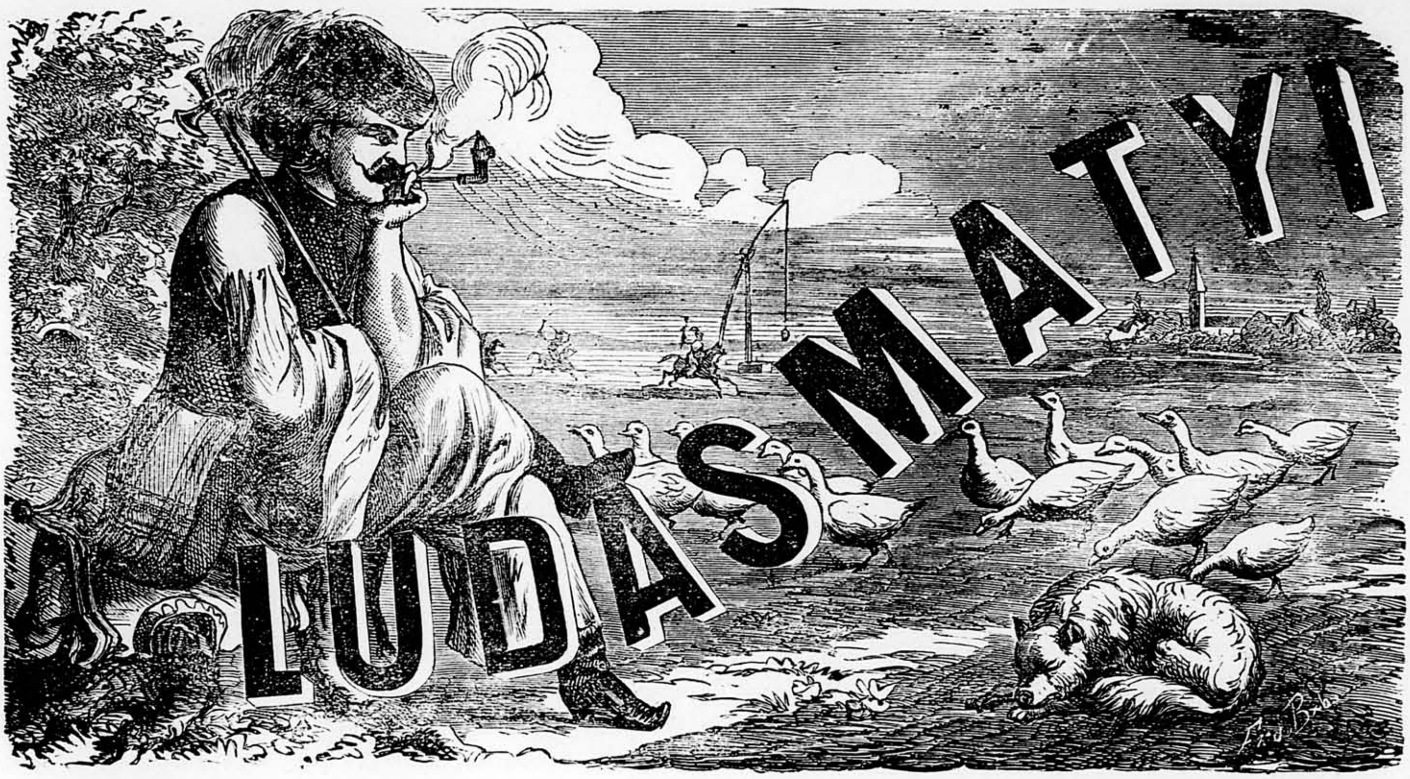

VI. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap
ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, Január 14
1872.
3. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tisztelet-példány jár.
Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
VÁROSHÁZTÉR 6. SZ,
ide küldendő mindenféle **kéz-irat**, mely „Ludas **Matyi**"-nak
van szánva.

Telegramm:

Bittó István m. kir. igazságügyér ő excellentiájának Budán.

Herr Brúder! Ha meg találna szorulni a — veszett sok kinevezés folytán, — tessék hozzám fordulni, szivesen ajánlhatok akár a Prottmann, akár a Geringer, akár a Worafka akár a Pálfyfajtákból.

B a c h.

Válasz:

Köszönöm excellentiád jó akaratát, hála istennek, az execellentiád és Smerling úr uralkodása alatt oly pompásan nevelkedtek embereink, hogy már most m a g y a r i s k e r ü l e l é g a z o l y a n m e s t e r s é g r e.

Bittó István.

A kinevezések után.

Zabálj Asztaróth! csúf k ö z ö s ü g y!
Töltsd meg átkos éh-gyomrodat!
Adnak ám! hisz a l e g j o b b r é s z már
Átkozott bendődbe rohad!
Szólj, mit kivánsz? rögtön megkapod,
Most ugyis olyan idő van,
Hogy a mire feltátod szádat,
Tüstént belevetik abba!

Zabálj Asztaróth! habár drága —
Méreg drága eledeled,
Csak tömd, hizlald bélpoklos tested,
Van alkalom, most teheted!
Ha találsz még s z e p l ő t l e n s z ü z e t
Honi requisitumunkban..
Kérjed! h a v a n m é g, — oda adják
Oda, h a v a n b i r t o k u k b a n!

Zabálj Asztaróth! te etted meg
A s z é p s z e p l ő t e l e n s z ü z e t,
M e l y s z á z a d o k o n á t é l e s z t é
K e b l ü n k b e n a h o n f i t ü z e t.
Nem sajnálták hűn őrzött kincsét
Hogy meg nem fertőztethették,
Te — eltátván átkozott szádat —
Mély gyomrodba bevetették!

De hogy előbb kéjencz dühöket
Rajt nem elégitheték ki:
Letépték róla d r á g a s á g i t
S a p e l e n g é r r e t e v é k ki.

Bemocskolták szent ábrázatát,
Letépték a szüzi fátyolt,
S a pártát, mely századokon át
Annyi kisértést meggátolt!

Annyi kisértést, ostromot, cselt,
Több mint háromszáz év óta!
Hisz tudjátok, — minek mondanám?
A történet mind felrótta!
S a mit idegen nem volt képes
Véghez vinni, magyar tevé,
Lefosztván ékes drágaságit,
Asztaróth gyomrába veté!

S mit helyette össze abdáltak,
Azt fogják rá hogy az vivmány!
Egy csúf rimát tettek helyedbe
Ó tiszta szüz! ős alkotmány!!!
Zabálj Asztaróth, csúf közösügy!
Tömd meg átkos éh-gyomrodat,
Adnak ám! hisz a legjobb rész már
Átkozott bendődbe rohad!*)

Vig Ferke.

Audiatur Besze János is, ne csak Madarász.

E jelige alatt egy nyilatkozatot illetőleg helyre igazitást kaptunk Sátor-a. Ujhelyről. A levélben egy Lónyai piczula is volt, mint honorárium a nyilatkozat közlése fejében.

A Lónyai piczulát ezennel felajánljuk egy Besze Jánosnak épitendő emlék szoborra; a helyre igazitást pedig közöljük minden díj nélkül a mint következik:

1-őr Nem igaz az a mendemonda, hogy János bátsit meghempergették a hóban, mert ő saját jószántából hempergett meg abban, mivel nagyon . . . melege volt.

2-or Az sem igaz, hogy János bácsi megakarta azt a becsületes szavazót vesztegetni, hanem csak kölcsönözni akart neki három forintot, hogy igya meg a miniszterelnök egészségére.

3-or, Nem való, hogy Jancsi bácsit kiporolták volna, mert csak a rajtalévő kabátot porolták ki.

Mindezekre, ha kell akár meg is esküszik a bécsi näje fráje.

*) Majd kiveti azt Asztaróth uram nem sokára vérrel.

Ludas Matyi.

Eredeti levelek.

Tisztelt Mátyás úr!

Duuaföldváron vizkereszt után való napon egy „katholikus“ batyubál tartatott szeretett Makutyi páterünk tiszteletére, mely igen fényesen sikerült. Már vecsernye után kezdte összehordani a sok „áspik“-ot a harangozó, czigány pecsenyét, pörczös pogácsát az egyházfi.

A bál esti imádság után kezdödött és a reggeli miséig tartott. A vigalom egy ez ünnepélyre komponált csalhatatlansági hopszaszapolkával nyittatott meg. Hivatalos volt a fötisztelendö páterek és mátereken kivül egy két protestáns is. A zsidók azonban kivóltak zárva a szent vigalomból, de azért nem kell hinni a mit a rosz nyelvek suttognak, hogy megvizitálták volna a férfi publikumot, ha valjon titokban nincs e közöttük Ábráhámnak unokája.

A kiszolgálat pompás volt. Az egyházfi mint asztalnok felügyelete alatt a minisztráns gyerekek úgy sürögtek forogtak az asztal körül, mint az oltár körül. A jó kedv folyton növekedett; ha egyik vagy másik máter vagy páter a barátfüllel megterhelte gyomrát, azt egy capucinerrel azonnal kikurálta. A lacrimi Cristi pedig, — mely böven volt — oly jótékonyan hatott a szent atyákra, hogy reggelfelé már több volt a „non possumus“ mint a „hábet.“

A segrestyés
mint báli referens.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Egy apácza levele.

(A „Bácskai Hiradó“ január 3-iki elsö számából szóról szóra.)

Hála és köszönet Antunovits Józsefurnak a „Bácska“ 52. és 53. számában védelmünkre megejtett czikkekért

Szeretett testvér! Isten áldása burjánozzék minden léptein! mert a mi szent ügyünknek nincsen olyan buzgó apostola széles e megyében. De mit is sértegetem, széles e hazában nincsen párja, ide értve az összes papi és zárdai rendeket. Mert ha minden vallásos ember ugy gondolkoznék mint mi ketten, hát minden jó keresztény szőrcsuhában járna, s minden növendékre egy apácza esnék, s akkor fogadom: már a szopós gyerekek is könyv nélkül tudnák „wass heist katechizmus.“ De igy, a hogy mostan áll a világ, félni lehet, hogy ezek a világi gróbián

tanárok majd oda nevelik az uj nemzedéket, miszerint a családnak, az államnak sőt még az emberiségnek is lesz haszna belőlök, de alig fog valaki találkozni, a ki ön szerint „nem él a világnak, hanem egyedül az istennek és hivatásának.“

Dicsérem és magasztalom a találékonyságért, midőn amugy „selyem sutty“ a tanároknak tudtul adja, hogy elégedjenek meg a megjobbitott fizetésükkel, de ne szóljanak a nevelés ügyéhez, mert ez szakmájok. — Már pedig köztudomás szerint senki a maga szakmájában nem annyira jártas és ügyes, mint az, a ki azzal nem foglalkozik. Szóljon a kovács az órás mesterségéről, a csizmadia Apelles müvészetéről, de ne beszéljen a maga mesterségéről, mert abban érdekelt fél lehet, az illyeneket pedig a törvény is eltiltja a tanuságtételtől

Azon is rendkivül örvendek, hogy azokat a protestáns lapokat „a „Pesti Naplót“, „Hont“ és „Ellenőrt“, igaz a zsidó „Lloydot“ el is felejtettem“ a kik a vallástalanságot és sötétséget — a vallási dolgokra vonatkozókban — hirdetik, megleckézte. Tudom: ha czikkeit elolvassák, mind meg fognak az apácza pártolók táborába térni, saját pogány lapjaikat pedig gyehena tüzére vetni, s az egyedül üdvözitő lapra, a „Magyar Államra“ előfizetni. Hejh! be boldog világ volt az, mikor a neve lés ügye kizárólag a zárdások kezében volt! Bezzeg akkor nem volt Európa s az egész világ ugy elárasztva pogány ujságok s tudományos könyvekkel! Elég volt akkor, ha a Pater Onofrius tudta, hol fekszik Tyrnavia. Akkor volt az igazi liberalismus, felvilágosodás és személyes szabadság uralma. Semmi paganizmus: „csak ellenséges érzületü historikusok festették ezen kort sötétség terjesztő századnak.“

Lelkem üdvösségére szolgált az ön és utána mélyen tisztelt „Ház Mihály“ bajai polgárnak czikkéből megtudni: hogy az apáczákat az óriasilag előhaladt Németország, különösen Poroszországban, Angolhonban s Amerikában rendkivül felkarolták. Az istenért! siessenek minket megtelepiteni, mert egy szép reggelen csak azt veszik észre, hogy gyökerestől kivesznek, s akkor oda, a — civilizáció!

Különben minden okos ember egyértelemben van velünk: hogy t. i. az a közös iskola, a hová csak egy felekezet jár; felekezeti iskola pedig az, a hová különféle felekezetek járnak.

Kedves testvér! Most fogadja őszinte üdvözletemet lovagias bátorságaért, s legyen szives azt a törvényt jövő czikkében czitálni, — mert én nem vagyok törvénytudó, — a melyik azt rendeli: hogy a hol uj felekezeti iskolák támadnak — a községieknek nyilvánitott iskolák után, — azokat a község segélyezni tartozik.

Egy apácza.

A helység kalapácsa

Petőfitől.

Hősköltemény 4 énekben.

Második ének.

(Folytatás.)

Regényes domb tetejében
A helység nyúgati részén,
Honnan faluszerte
Legjobban látni sarat, port,
Már mint az idő járása vagyon; —
Mint mondom: a helység
Nyúgati részén,
Környékezve csalántól
S a növények több ily ritka nemétől,
Áll a díszes kocsma, a melyet
Sajátjának nevez
Isten kegyiből
És egykori férjének szorgalmából
A szemérmetes Erzsók asszony . . . :
Mint öt nevezék.

Lantom, kegyes égnek ajándoka! zengd el:
Honnan ez elnevezés.

Erzsók asszonyom ékes,
Holdkerek arczulatán, — hol még csak
Ötvenöt év lakozik, —
Örökös hajnalnak
Pirja dereng,
S innen ez elnevezés.
Vannak ugyan, kik
Állitni merészek,
Hogy Erzsók asszonyom arczát
Nem a szende szemérem,
Hanem a borital festette hasonlóvá
A hajnali pirhoz.
De ezek csak pletyka beszédek;
Mert Erzsók asszony nem is issza a bort . . .
Csak ugy önti magába.
Ilyen a rágalom aztán!
Oh ez előtt nincs
Szentség a föld hátán,
A legszüzebb ártatlanságnak
Tiszta vizét is
Bémocskolja iszappal,
A hóra sarat hány,
És . . . . de hová ragadál?
Oh felhevülésnek
Gyors talyigája?

Vissza tehát
A szemérmetes Erzsók
Ötvenöt éves bájaihoz.

Bájos vala ő!
Mint a pipacsból
Font koszorú,
Vagy mint a bakter dárdájába ütődött
Éjjeli holdsugár.
És ennek okáért
Látogatá őt
Az egész falu népe
Oly szorgalmatosan;
Elannyira, hogy
Be se' nézett más korcsmába....
Az igaz, más korcsma nem is volt
A faluban.

Ide járt hát
A falu népe, kivált
Vasárnapi délnek utána,
És nagy mértékben vigadozott
S a vigadozásnak
Végéről szó sem volt,
Mig a kisbirói tekintély
Tudtokra nem adta
Szivrebató mogyorófa-beszéddel,
Hogy már haza menni tanácsos.

Ma is igy megy
A szemérmetes Erzsóknál.
Az isteni tisztelet elmult.
A csapszék népesedik,
Valamint a mezőség,
Hol a tehenek csordája legel,
Megnépesedik
Két szárnyú seregélyekkel
A nyári napoknak
Forró idejében.

Jelen volt
Közepette a ven légek seregének
A helybeli lágyszivü kántor,
Torkának szárazságával
S szerelemvágyas kebelének
Tengerkinjaival.
Őt ugyanis
A szemérmetes Erzsókért
Örömüző lángok emészték,

Mint a vér rozsdája emészti
Ólmos fütyköseinket, a mikkel
Tisztujitási csatákban
Egymást simogatjuk.
Ki vetemednék
Bámulatra tehát,
Hogy ő egyikével
Feje ablakinak
Le-le néz a folyó bor
Billikomába:
A másikkal azonban
Andalgva mereng
A szemérmetes Erzsók
Kellemetes arczán.

Nem maradott el
A béke barátja,
Bagaria uram sem,
A csizmacsinálás
Érdemkoszorúzta müvésze,
Méltóságos termetü férfi.
Majd akkora volt ő..
Mint a bajusz orrának alatta.
Oldala mellett
A bort szörpölte Harangláb
A fondor lelkületü egyházfi,

Ki, mikoronta Bagarja uram
E kérdést terjesztette elébe:
„Hát Fejenagy koma hol lehet?“
Igy hallatta a választ:
„Ott van, a hol van;
Hanem itten nincs . . . s ma alig lesz.“

S miután ezeket mély titku alakkal
Elmondotta: kiprémzé
Szája vidékét
Sátáni mosolylyal.
Bagarja uram pedig üle,
S oly formán néze szemével,
Mint nézni szokot a halandó,
Ha nem érti a dolgot.

S vala még több érdemteljes egyén
A vendégek koszorújában.

Megnyilt akközben az ajtó,
S lett széles az ő nyilása,
Mint szája a helybeli kántornak,
Mikor éneket énekel
A sok sipú orgona mellett.
S ki volt, ki az ajtót
Kinyitotta imigyen?
Ha a hagyomány állitásának
Hinni szabad:
Nem más mint a vitéz Csepü Palkó,
A tiszletes két pej csikajának
Jó kedvü abrakolója.
Jöttek nyomban utána
A hangászkarnak tagjai hárman;

A kancsal hegedűs,
A félszemü czimbalmos,
S a bőgő sánta huzója —

Mind ivadéki
A hősi seregnek,
Mely hajdan Nagy-Idánál
A harczi dicsőség
Vérfestette babérját
Oly nagyszerüen kanyarítá
Nem-szőke fejére,
S nem-szőke fejének
Göndör hajára.

A kancsal hegedűs,
A félszemü czimbalmos,
S a bőgő sánta huzója
Föltelepült kényelmesen
A kemenczének tetejére; mi közben
Vitéz Csepü Palkó,
A tiszteletes két pej csikajának
Jó kedvü abrakolója,
Igy adta bizonyságát
Ékesszólási tehetségének
„Bort!“

Felfogta azonnal
A szemérmetes Erzsók
E szónoklat magas értelmét
S eszközlé annak teljesülését
Nem fontalva haladván.

(Folytatjuk.)

Pipacsok.

Olyan szépen megkérték Ludas Matyit a következő gerjedelmek kiadására, hogy isten bizony lehetetlen volt a kérelmezőtől ezt az örömöt megtagadnia, félvén azon borzasztó catasztrófától, hogy busmelancholiájában ki találja magát végezni a szerelmes Don-Juan egy koppantóval.

G. M. kisasszonyhoz.

Küzdeni szép szemed átka alatt bár tartna az élet,
Mig csak egy érzelem él, tul föld s nap keretén.
Hőn, s sziv vágya szerint bár élte forogna veszélyben
Vajh ki ne lenne merész, bár szive buban enyész.

Irén albumába.

Hogy ha meg érném, mit szerelemmel
. . . . . Elérni nem érhetek én, . .
Daemoni gyötrelem az' melyt
Üzne szivemből e párszó:

Éres meg Irén!

Titkot tudok, de mi haszna Mit két sziv tud, hogy vón
Csak ugy tudod te is azt titok
S hogy érted is mittitkolod.

És ha ugy van
Enyhe tavaszt . . .
Öntni belém
Óh ne mulassz!!

Ösztövér.*)

A l. . . ai eczet gyárhoz két darab ötven akós kádat vasalt a város egyik kovácsa, mit jó darabig bámulván két k. . sz. . i szűrös atyafi, végre is meg szólal az egyik;

Ugyan mondja meg majszter ur, minek lesz ez a roppant nagy két kád?

„Hát e bizony tintatartónak hallják kendtek"

És há, (hová) kérdi a másik atyafi.

„Ez bizony hallja kendtek, egyik az a d ó, másik pedig a szolgabiró hivatalhoz."

Arra fejcsóválva e szavakkal távoztak el az atyafiak: Lássa kend sógor! azért fizetünk ám mi oly rémséges sok adót, hogy ilyen nagy fene tintatartóból irják ránk."

Bucsánszky Alajos idei naptáraiban a saját arcz képét is kiadta, hogy a kik a hirneves naptárfábrikánst még nem volnának szerencsések ismerni személyesen, igy per mopsz bámulhassák meg. Egy cirkuláрét is bocsátott a magyar nephez elősorolván abban menyi szépre és jóra oktatta ő a népet kiadásaival.

Midőn aztán egyik vidéki históriássa (a ki a rabló és szent historiákat árulja a vásárokon) előtt maga felolvasná az öreg Bucsánszky hallhatatlan érdemeit, helybehagyólag inte fejével a historiás mondván: „Már az igaz, a tejins ur adta ki a szűz Mária menyből jött levelét is, meg hát azt a szép istóriát is, hogy s mint lett a zsidóból disznó."

*) Nem az az ábrándos holdvilágképű szabó a szent Ivány éji álomban ? ?
Matyi.

Az én kutyám . .

Az én kutyám nem ugatós,
Sem pediglen nem harapós,
És ma mégis csahol, ugat,
Rágja sövényen a lukat.

Eredj fiam, nézz ki Sára!
Egy kicsinykét az utczára, —
Mi ingerli azt az ebet —?
Tán valami gazemberek? . .

— Kinéztem már apám uram!
Nincsen senki a kapuban . .
A csaholás csak azért volt:
— Itt viszik a Borsszem Jankót!

Szittya.

Emlék lapra,

ajánlva Kossuth Lajosnak (az uj birák kinevezése alkalmából).

Olvastad, láttad, hogy kunczogtak
A zsiros koncz s hivatalért?
S hogy tagadott meg istent, elvet
Az, a kit egy kegymosoly ért!
Hogy elitéled e nemzedéket —
Jogosan teszed, — van — rá ok,
De még se tedd azt dicső öreg!
Nem vagyunk ám mind olyanok!!!

Ludas Matyi.

Egy casino symbolumaul.

Nádudvaron szalma vityillóban —
Filkóznak a paraszt casinoban,
A lapot csak akkor olvasgatják
A tökfilkók! ha potyára adják.

Adoma mutatvány:

a „Mátyás diák“ jövő számából.

Nagy csata volt valahol, igen sok huszár elesett, — Péter gazda nem győzé az ajtót nyitogatni, hogy a sok huszár bemehessen.

Minthogy azonban csata nélkül is halnak az emberek, a huszárokkal együtt mások is mentek az ajtóra, némelyiknek sikerült a huszárok közt bejutni, de többen vissza utasittattak.

Igy járt egy barát is. — Hogy azonban még is bejuthasson, azt a furfangot találta ki, hogy lement a csatatérre s felöltözött egy elesett huszár mundérjába, de hol vegyen lovat? mert mint látá, a huszárok lovastól bementek.

Mig ezen tünődnék, jön ám egy apácza.

Hová mégy hugám? szólitja meg a barát. —

Megyek fel, szerencsét próbálni ha beereszt-e Péter gazda? —

Soh'se fáradj hugám, — mondja a barát – az ilyen magunk-féle portékának nagyon kevés kelete van ott, engem is vissza küldött, — ha tehát te is ugy jársz, jöjj vissza, majd addig ki fundálom, hogy miként foghassunk ki az öregen.

Kis vártatva jön ám az apácza, s szomoruan mondja hogy Péter gazda nem ereszté be, pedig könyörgött ám nagyon, mondja továbbá, hogy a huszárok ugyancsak maséroznak ám be csapatostul, lóháton.

Erre a barát egyet gondol, állj négykézláb hugám! mondja az apáczának, s midőn ez megcselekedte, egy ott heverő huszárnyerget rátesz az apáczára, s a terhelővel leszoritja, — akkori időben még volt farmatring is, ezt nem tudá hová akasztani; no de ezért még is csak felült a barát az apáczára, s aló! vesd el magad! oda ugrat paripáján Péter gazda elé, s mondja neki hogy nyissa ki az ajtót, mert ő is a többi huszárok után be akar menni.

Miféle huszár vagy te? kérdi Péter gazda.

Én — felelt a barát, az infallibilitás huszárja vagyok.

No! canis mater — eredj hát be, még ilyen maskara ugy sincs oda ben, legalább majd elmulatunk rajtatok. —

A s.-a.-ujhelyi követválasztás emlékére.

Megyeház udvarán
Égették a rőzsét,
Kint az utczán a nagy hóban
Hempergették Bözét.

Vármegye házába
Szolganépet zártak,
Kint az utczán a szabadság
Hős védői álltak

Böze generális
Kiment az utczára,
A hol is egy hitvány lelket
Pénzért megvásárla.

Mert ő volt leküldve
Oda mint fő sáfár,
De bezzeg a torkára forrt
Ám az embervásár.

Még a markába volt
A három banknóta,
Nyakon csipték ő kigyelmét,
Legyürték a hóba.

Lőtt ő már máskor is
Temérdek sok bakot:
Azonban ily kemény leczkét
Még soha sem kapott.

Jól meghempergették,
Eldöngették szépen,
Elégtételt szerzett a nép
Rajta mindenképen.

És ha egy csendbiztos
Oda nem vetődik
Ocsmány lelke azóta már
A nyárson sütődik.

Emlékül pár kék folt
Ott maradt az orrán...
Most lehet már büszke rája
A felelős kormány.

Az igazügy kortese.

Borsszem Jankó

alázatos könyörgő levele Lónyaihoz.

Nagyméltóságu és kegyességü pártfogó uram!

Bölcsen méltóztathatott látni excádnak hogy mostanában gyakran kellett hazudnom oly féléket: „képeink nem készülvén el, jövő számban adjuk sat., a szerkesztői postába a mit irok, annak is fele se igaz, szóval mióta az a sok apró-cseprő jobboldali fogadott gyerkőcz, ki ide, ki amoda, — valamely hirlapban elszegődött; csak nagy drukkolás közt s ide-oda kapkodás, szükölés és kunyorálás, leginkább pedig — mea culpa — de csak megvallom — innét-onnét való lopkodás után állithatom ki a kormány kedvencz lapját.

Ha ez igy megy nagyméltóságu uram! az én borzas fejem nem káptalan, bizony-bizony mondom, az összbirodalom és a 67-es kiegyezés egyik főtámasza meg boldogul. —

A deák-körből is már rég nem kaptam ugy szólván semmit, — sem viccet, sem skiccet, ugy hogy kénytelen leszek ismét a szabad személyek kirakatokban látható arczképeit közölni; — úgy de ez most nem fizeti ki magát, mert most se delegátió se vásár nincs, hogy a mutterek ezért fizetnének. —

Ily szorult állapotomban még az is keserit, hogy itt a farsang, a jobboldali urak majd mindig lumpolnak s eszükbe se jutok én, — a ministerialis hivatalnokok szinte bálozni fognak, s rólam elfelejtkeznek. — E végből:

alázatos kérésem oda járul, méltóztatnék excádnak mind a deák-körnek, mind a ministeriális hivatalnokoknak megparancsolni, hogy most is — quondam Andrási idejében — heti dolgozataikat beküldjék pontosan s miután vidéki hireket igen gyéren kapok, méltóztassék a most kinevezett biráknak különbeni elő nem léptetés terhe alatt megparancsolni, hogy lapom számára hüségesen gyüjtsenek s küldjenek tölteléket.

Egyébre nézve a legalázatosabb lábnyalással vagyok Excellentiádnak

leghűségesebb udvari csaholója
Borsszem Jankó.

Kenessey Kálmán:

közgazdászati ministeri osztálytanácsos albumába.

Elgazdálkodád mindenedet,
S most az országnak gazdálkodsz,
Szegény ország! melynek nyakára
A miniszter ily gazdát hoz!!!

Ludas Matyi.

Elegia

a „Nagy Bögős" sirja felett, (lásd a Matyi 2. számában.)

Mit gondoltál öreg Brúgós?!
Vagy mi lehet bajod?
Hisz mióta csak ismerünk,
Nem hallatszott jajod.

Rajtad nem volt észlelhető
Semmi kórnak jele,
Mikép borulhatott reád
A halál éjele?

Sirodon gyász jelvény gyanánt
Hogyan állhat „kereszt"?
Tán sirodban „cseréltél szűrt,"
Ugy tették oda — ezt?

Tudom sokkal erősebben
Áll te benned a „szusz,"
Mint sem hogy oly véletlenül —
„Halál horgára juss."

Biz isten én nem is hiszem
E költött hirt rólad;
Hanem mond meg, mért tetted le
A bögőt s vonódat?

Ugy-é már a „kis pipában"
Magad nem találod?
„Fényesb termek és publikum" —
Lőnek ideálod.

Vagy tán rajtad is megesett,
Mit a világ csodál:
Hogy mint hamis negyvennyolczas
„Eldeákosodál."

Végre te is felöltöd a
„Deák-liberiát," —
Leszesz a kormány bögőse
Mert „komencziot" ád.

Ó mily szépen illenél be
A handabandába . . . .
Melynek feje Borsszem Jankó!
Te meg lennél lába.*)

Pappirrágó.

---

*) Ne neked lusta brugós . . . most brügőzz már hóttod után, neked ugyan bekontrázott Papirrágó.

Ludas Matyi.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. a.